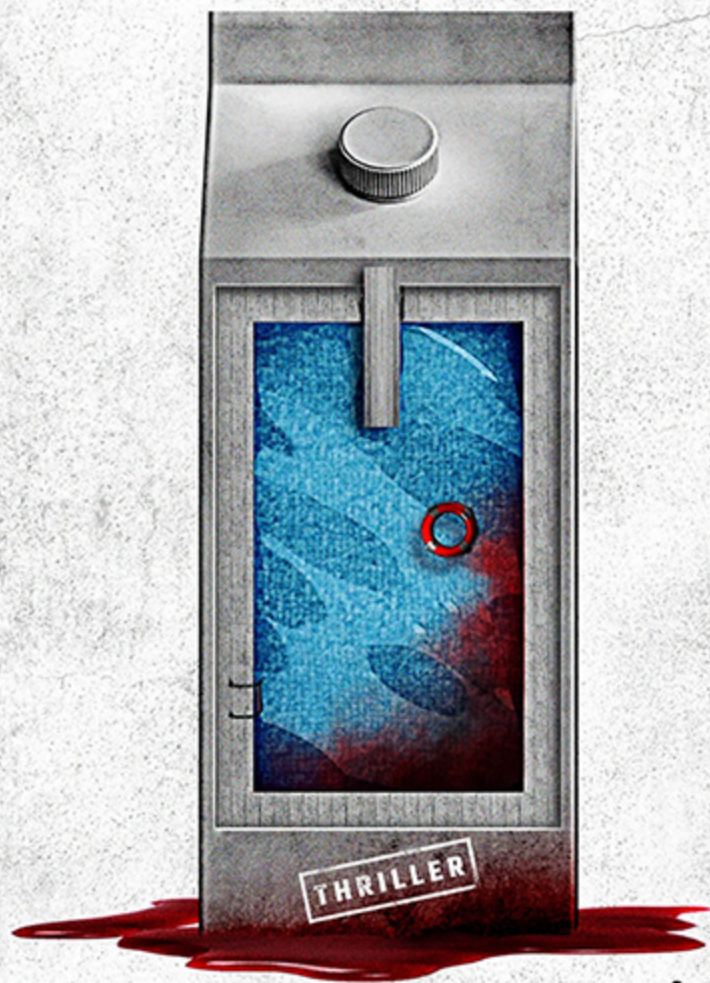

Kanae Minato

Zpovědi

Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá.

Zpovědi

KOKUHAKU

© Kanae Minato 2008

All rights reserved.

First published in Japan in 2008 by Futabasha Publishers Ltd., Tokyo.

Czech translation rights arranged with Futabasha Publishers Ltd.

through EMILY BOOKS AGENCY LTD., Taiwan and CORTO LITERARY.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována

bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Markéta Linhart, 2024

Cover © Zhivko P. Petrov, 2024

© DOBROVSKÝ, s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4878-5 (pdf)

Kanae Minato

Zpovědi

přeložila Markéta Linhart

VENDETA

Obsah

Kapitola 1. Světec	5
Kapitola 2. Mučednice	49
Kapitola 3. Matka milosrdenství	85
Kapitola 4. Hledající	117
Kapitola 5. Věřící	157
Kapitola 6. Věrozvěst	196
Ediční poznámka	206

Světéc

Až dopijete mléko, vraťte kartonový obal do přihrádky se svým číslem a posadte se. Vypadá to, že už jste všichni dopili. Slyším, jak si někteří z vás stěžují, že i poslední den školy musíte pít mléko, ale nebojte se, dnešním dnem to končí. Ano, příští rok už nebude mléko na svačinu povinné. Naši školu letos vybrali jako vzorovou školu programu ministerstva zdravotnictví, jehož cílem byla propagace dobrého vlivu mléčných výrobků na zdraví žáků základních a středních škol. Proto tento rok musel každý z vás denně vypít dvě stě mililitrů mléka. Na začátku příštího školního roku vás opět čekají zdravotní prohlídky, během nichž se zjistí, o kolik jste vyrostli a jak jste na tom s hustotou kostí. Jsem zvědavá, jestli svými výsledky převýšíte celostátní průměr.

„Copak jsme pokusní králíci?“

Ano, věřím, že pro ty z nás, kteří mléko špatně snášejí nebo ho jen nemají rádi, byl tento rok náročný. Ale přece jen jsme vzorová škola celého projektu. A díky tomu, že na mléku i na vaší přihrádce je vyznačeno vaše číslo a třída, můžeme kontrolovat,

zda své mléko opravdu pijete. Není divu, že si někteří z vás připadají jako pokusní králíci.

Ještě před chvílí jsem ale viděla, jak si na mléku pochutnáváte. A najednou se na mě při slovech „pokusní králíci“ mračíte. Copak je na každodenním pití mléka něco špatného? Všichni nyní stojíte na prahu dospívání. Kdybychom vám ale říkali, že pro váš zdravý vývin je potřeba pít mléko každý den, kolik z vás by to skutečně dělalo? Navíc vápník, který mléko obsahuje, není dobrý jen pro vaše kosti, ale také pro váš nervový systém. Proto se lidem, kteří jsou často podráždění, říká, že nemají dost vápníku.

Všichni nyní dospíváte nejen fyzicky, ale i mentálně. Například pan Watanabe, jehož rodina vlastní obchod s elektronikou, prý dokáže nelegálně stahovat pornografické filmy, že? A tato videa pak dál šíří mezi své spolužáky. To byl možná špatný příklad, ale i toto je součástí dospívání. Zažíváte období vzduchu a fyzických změn na vašich tělech, jemuž se říká puberta. Sebemenší poznámka vás zraní, sebemenší událost vás ovlivní, a přes to všechno se usilovně snažíte vybudovat svou jedinečnou osobnost. Určitě jste si těch změn už začali všimnout.

Tak například ještě před chvílí si někteří z vás určitě říkali, jak je skvělé mít každý den mléko zadarmo. Nyní je ale v celé třídě atmosféra úplně jiná, že? Na světě je mnoho věcí, jejichž podstata záleží pouze na vašem úhlu pohledu. Možná vám přijde, že jsem se trochu vzdálila od tématu mléka. Ale mnozí učitelé vás chválí, že v porovnání s jinými žáky prvního ročníku jste mnohem klidnější. A možná je to také díky mléku.

Změňme ale téma, já na konci tohoto měsíce končím. Nepřecházím na jinou školu, už nebudu učit vůbec. Vy, třída 7. B, jste proto moji poslední studenti, na které určitě do konce života

nezapomenu. Děkuji těm z vás, kteří z této zprávy vypadáte zklamaně. A jaký je důvod mojí rezignace? Ano, je to kvůli tomu incidentu. I o tom bych vám na závěr ráda vyprávěla a potěší mě, když mě vyslechnete až do konce.

Když jsem se rozhodla skončit s učením, znovu jsem se zamyslela, co to vlastně znamená být učitel. Nerozhodla jsem se stát kantorkou z nějakého ušlechtilého důvodu, jako například kvůli tomu, že jsem měla úžasného učitele, který mi změnil život. Bylo to proto, že pocházím z velice chudé rodiny. Rodiče mi odmalička říkali, že bych se měla vzdát naděje na vysokou školu, obzvláště jako dívka. Ale já jsem studium nesmírně milovala. Tak jsem požádala o stipendium a překvapivě jsem ho velice snadno získala. Ne snad proto, že bych měla tak dobré studijní výsledky, ale spíše proto, že naše rodina byla ještě chudší, než jsem tušila. Dostala jsem se na státní vysokou školu ve svém rodném městě a při studiu své milované chemie jsem zároveň začala vyučovat ve večerní škole. Někteří dospělí si myslí, že studenti, kteří dojíždí do večerní školy, jsou chudáci. Často aniž by se pořádně najedli, běží hned na doučování, aby se dostali na dobrou vysokou školu. Podle mě je ale skvělé, že mají podporu svých rodičů a možnost dále studovat.

V posledním ročníku vysoké školy jsem si začala hledat práci. Bylo pro mě těžké opustit vědeckou dráhu, ale touha získat stálé zaměstnání nakonec zvítězila. Navíc školní stipendijní program nařizoval absolventům získané peníze uhradit zpět. A jedinou výjimku z tohoto pravidla měli budoucí učitelé. Tak jsem bez váhání složila učitelské zkoušky a získala licenci.

Některým z vás se možná mé důvody nelíbí. Ale ať už byly jakékoliv, jakmile jsem se rozhodla stát se učitelkou, zhostila jsem se této role opravdu poctivě. Je spousta lidí, kteří se vymlouvají na to, že nikdy nenašli svou pravou vášeň, a tak promarní svůj život. Ale najít svou vášeň se nepovede každému. A jen málokdo promění svou vášeň v dobře placené zaměstnání. Než tedy celý život bloudit, není lepší věnovat se tomu, co vám zrovna přijde do cesty? Pokud do toho dáte celou svou duši, uvidíte, že se vám to v budoucnu vyplatí.

„Proč jste šla učit na základní školu, a ne na střední?“

Protože pro mě byla výuka na základní škole výzvou. Žáci střední školy mohou kdykoliv skončit, ale ze základní školy není úniku. Chtěla jsem se věnovat právě žákům, kteří jsou ke svému vzdělání vázáni povinností. Byla jsem velice odhodlaná. To víte, byla jsem mladá a plná očekávání. Slečno Tanako, pane Ogawo, na tom není nic k smíchu.

Už je to osm let, co jsem začala učit. Nejdříve jsem nastoupila na základní školu M. Byla to má první práce a během tří let, které jsem tam strávila, jsem se toho mnoho naučila. Následně jsem si dala na rok pauzu a poté jsem nastoupila sem, na základní školu S. Celkem jsem tedy učila sedm let. Zatímco naše škola je v tomto klidném městečku na okraji prefektury, škola M byla v centru velkoměsta.

Ano, přesně tak. Je to ta škola M, ve které učí pan Masajoši Sakuranomija, kterého znáte z televize. No tak se uklidněte. Snad není zas tak slavný.

„Vy ho znáte osobně?“

No, přece jen jsme učili na stejné škole tři roky, takže ano, znám ho. V té době se o něm už říkalo, že je to opravdu zapálený učitel, ale nebyl ještě zdaleka tak slavný, takže jsem ho vlastně

neznala tak dobře, jak ho možná znáte vy. Cože? Vy ho neznáte, slečno Maekawo? Nepůjdu tedy příliš do detailů, ale i tak vám o něm něco povím. Pan Sakuranomija byl už od základní školy vůdcem skupiny mladých delikventů. V druhém ročníku střední školy napadl svého třídního učitele a byl vyloučen. Poté se nějakou dobu potuloval po světě a údajně prováděl mnoho nebezpečných věcí. Potkal ale také mnoho lidí, kteří žili v chudobě nebo ve válečné zóně, a sám si takový život okusil. To ho donutilo zamyslet se nad sebou a uvědomit si své vlastní nedostatky. Vrátil se do Japonska, dokončil své střední vzdělání, poté pokračoval na soukromou vysokou školu a nakonec se stal učitelem angličtiny na druhém stupni.

On sám na druhém stupni základní školy sešel na scestí a nechtěl, aby další generace jeho chyby opakovaly. Proto se rozhodl učit právě na základní škole. Před několika lety začal po večerech procházet městem a hlídat, zda se nezletilé děti jen tak bezcílně nepotloukají v pochybných čtvrtích. Když na nějaké takové narazil, zastavil je a řekl jim: „Ještě není pozdě změnit svůj život. Važte si toho, co máte!“ Byl tak neodbytný, že si vysloužil přezdívku „pan Delikvent – učitel, který změnil svět“. Tak se i proslavil, byl několikrát v televizi, a dokonce napsal knihu.

„To bylo přece minulý týden v televizi.“

Tak to se omlouvám, že jsem zbytečně vykládala něco, co už jste slyšeli. Že jsem zapomněla na něco důležitého? Myslíte to, jak mu doktoři sdělili, že mu zbývá jen pár měsíců života? A jak místo aby upadl do depresí, věnoval své poslední chvíle svým žákům? A proto se o něm říká, že není jen zapálený učitel, ale dokonce světec? Pane Abe, vy toho tedy o něm víte hodně. Vzhlížíte k němu a chcete být jako on? Opravdu? Tak si, prosím, berte příklad pouze z druhé poloviny jeho života.

To jsme ale trochu odbočili k příběhu pana Sakuranomiji a omlouvám se, že jsem oproti němu byla jako učitelka zklamáním. Jak už jsem zmínila, i já jsem na začátku své kariéry byla odhodlaná stát se zapálenou učitelkou. Jakmile se vyskytl nějaký problém, okamžitě jsem ho začala se všemi řešit během vyučování. Jakmile někdo utekl ze třídy, okamžitě jsem se za ním rozběhla, i když hodina ještě neskončila. Pak mi to ale došlo. Nikdo není dokonalý. A učitel se může snažit sebevíc předat svá moudra studentům, ale někdy tím může napáchat více škody než užitku. Cpát dětem své vlastní představy a názory akorát ve výsledku pouze uspokojuje naše osobní potřeby. Navíc je to dost povýšené, nemyslíte? Proto, když jsem po roční pauze nastoupila na školu S, jsem si pro sebe stanovila dvě pravidla. Ke studentům budu mluvit vždy zdvořile. A pokud to půjde, budu s nimi mluvit vždy jako se sobě rovnými. Nejsou to žádná světooborná pravidla, ale nesou ovoce. Jaké ovoce?

Se všemi těmi zprávami o týraných dětech, co vidáme každý den v televizi, by si člověk mohl myslet, že většina dětí má těžké dětství. Pravdou ale je, že většina dětí je naopak rozmazlována a hýčkána. Rodiče se dětem téměř klaní a prosí je, aby se hezky učily, aby hezky jedly. A proto si děti dovolí odmlouvat a být vůči dospělým drzé. Navíc je v tom někteří učitelé podporují. Myslí, že je to pocta, když je žáci oslovují přezdívkami, nebo jim dokonce tykají. Prý to znamená, že je žáci mají rádi. To proto, že tak to přesně mají ti „zapálení učitelé“, které vidíme v seriálech ze školního prostředí. Kdo z vás někdy nějaké takové viděl, určitě se mnou bude souhlasit. Studenti v těch seriálech často narazí na nějaký problém, jejich zapálený učitel jim pomůže, společně způsobí ještě větší šlamastyku, ale vytvoří si tím nezničitelné pouto.

V závěrečných titulcích takových seriálů ale vidíte jména jen několika žáků. A co ti ostatní? Takoví „zapálení učitelé“ nehledě na to, že je stále vyučování, vždy s velkým zápletem vyprávějí své osobní příběhy nebo dlouho povídají o problémech, které jiní žáci způsobili. Ve skutečnosti ale takové povídání nikdo slyšet nechcete, ne? V seriálech se možná nějaký poctivý žák odhodlá a poprosí učitele, aby začal místo povídání opět vyučovat. Tím ale akorát způsobí to, že se učitel ještě více rozpovídá o lidských vztazích a promarní zbytek výuky. A nakonec to dopadne tak, že poctivý žák, který neudělal nic špatného, se omlouvá tomu, kdo problémy způsobil.

V seriálech je to možná v pořádku, ale opravdu to tak chceme i v reálném životě? Pokud máte navíc třídu plnou slušných žáků, není přece potřeba dělat jim nějaké životní přednášky a ochudit je tak o skutečnou výuku. Žáci, kteří nikdy na scesti nesejdou, jsou mnohem obdivuhodnější než napravení hříšníci. Ale na takové žáky světlo reflektorů často nedopadá. A ve škole je to úplně stejné. To potom vede k tomu, že takoví učenliví žáci začínají pochybovat o tom, jestli má jejich úsilí nějakou cenu, a někdy je to dokonce svede velice špatným směrem.

O vztahu učitele a žáka se často mluví jako o vztahu postaveném na vzájemné důvěře. Od té doby, co se mobilní telefony rozšířily i mezi žáky základních škol, mi začaly chodit SMS zprávy typu „chci umřít“ nebo „proč vlastně žiju?“ a podobně. Většina takových zpráv chodí kolem druhé či třetí hodiny ráno. Občas mám chuť je uprostřed noci ignorovat, ale to přece nejde. Ano, byly i případy, kdy takové zprávy byly zlomyslným útokem na vyučujícího.

Například jednou přišla mému kolegovi zpráva od jedné z jeho žaček, ve které ho prosila o pomoc. Vylákala ho k hodinovému hotelu pod záminkou, že její kamarádka má problémy. Měl být asi opatrnější, už když mu poslala adresu, kam má dorazit. On tam ale uprostřed noci doběhl a byl s dívkou před hotelem několikrát vyfocen. Druhý den dorazili do školy rodiče oné dívky, byla přivolána policie a byl z toho velký povyk. My učitelé jsme ale hned věděli, že je to celé fraška. Zmíněný učitel totiž trpěl poruchou pohlavní identity. Snažili jsme se ho přesvědčit, že to nemusí nikomu říkat, ale on raději rodičům a žákům řekl pravdu, než aby se o něm vykládaly lži. A proč to vlastně ta dívka udělala? Prý jen proto, že ji učitel při hodině okřikl, aby si nepovídala. Takový nesmysl. A jak za to byla potrestána? Nijak. Naopak, její rodiče svalili veškerou vinu na školu. Ptali se, jak je možné, že emocionálně nevypělé děti učí takové existence, jako je nějaká transka, nebo dokonce matka samoživitelka, jako jsem já? Úplně ignorovali, co jejich dcera provedla, a bohužel celý spor vyhráli. Dá-li se v takovém případě mluvit o vítězství.

„Co se stalo s tím učitelem?“

Od minulého roku učí na jiné škole již jako žena.

To byl samozřejmě extrémní příklad, ale vezměte si, jak těžko by celou situaci vysvětloval kterýkoliv jiný kantor. Proto od té doby platí v naší škole pro učitele nové pravidlo. Pokud nás žák opačného pohlaví požádá, abychom někam přišli, musíme zavolat jinému kolegovi nebo kolegyni. Z toho důvodu máme ke každé třídě přiřazené vždy dva učitele a dvě učitelky. Pokud by tedy nějakí chlapci z této třídy zavolali mně, kontaktovala bych pana učitele Tokuru, a naopak pokud by se něco stalo dívce ze třídy pana Tokury, řešila bych to já. To jste nevěděli? To je dobře. Ono se to nemá vědět.

„Tak to vám vůbec nemáme psát, i kdybychom měli vážný problém?“

Pane Hasegawo, to jste zase něco provedl na tělocviku? Protože takovou zprávu jste mi jednou poslal. A i když teď říkáte „kdybychom měli vážný problém“, takových zpráv, které dle mého názoru nejsou vůbec vážné, mi chodí několik do roka. Ale možná, že někteří mají opravdu pocit, že nemají východisko, že chtějí zemřít, že se nemohou na nikoho obrátit. Možná že už nevědí, co si sami počít, a tak piší takové zprávy. Pak tomu samozřejmě rozumím. Jen bych chtěla, abyste se v takovém případě zamysleli nad tím, co dělá ten, komu pišete. Avšak to, že takové zprávy chodí, je vlastně možná dobře. Žáci, kteří mají opravdu temné myšlenky a chtějí udělat hrozné věci, určitě nebudou předem psát svým učitelům. Nakonec jsem byla spíše já ta, kdo po takových zprávách toužil.

To, že jsem vaše učitelka, ještě neznamena, že na vás myslím čtyřicet hodin denně. Měla jsem totiž v životě někoho důležitějšího. Jak už všichni víte, byla jsem svobodná matka. Měla jsem dceru, Manami, které byly čtyři roky. Její otec byl velice hodný člověk, kterého jsem obdivovala a respektovala. Otěhotněla jsem nečekaně, a tak jsme se rozhodli rychle se vzít. Měli jsme z obou událostí velikou radost. Rozhodli jsme se, že využijeme příležitosti a oba se necháme preventivně vyšetřit. Měla to být jen rutinní prohlídka a nic jsme si z toho nedělali. Bohužel jsme tím ale odhalili, že můj snoubenec trpí vážnou nemocí. A tak jsme nakonec svatbu odvolali. Ano, kvůli té nemoci. Je vám ho líto, slečno Isako? Máte pravdu, že je mnoho

lidí, kteří by se i přesto vzali a s nemocí bojovali společně jako manželé. Co byste v takové situaci dělali vy? Co kdyby se váš přítel nebo přítelkyně nakazili HIV?

HIV je nemoc, která způsobuje syndrom získaného selhání imunity neboli AIDS. To vám snad nemusím vysvětlovat. Četla jsem vaše letní čtenářské deníky a všimla si, že víc jak polovina z vás si vybrala stejnou knihu. Navíc jste často psali, že vás kniha velice ohromila nebo že jste u ní plakali. Tak mi to nedalo a knihu jsem si také přečetla. Byl to příběh o dívce, která pracovala jako prostitutka, nakazila se HIV a nakonec zemřela. Vidím, že se vám nelíbí, jak jednoduše jsem ten příběh shrnula. Ale i ti z vás, které tato kniha dojala, se nyní snažíte být ode mě co nejdál. Od ženy, která měla styk s HIV pozitivním mužem. Slečno Hamasaki, nemusíte zdržovat dech jen proto, že sedíte v první řadě. Není to nemoc přenosná vzduchem. Podání ruky, zakašláni, kýchnutí, koupání ve společné vaně nebo bazénu, sdílení společného nádobí, nic z toho pro vás není rizikové. Ani hmyz nebo domácí mazlíčci nepřenaší HIV z člověka na člověka. Dokonce ani drobný polibek nezaručí, že se nakazíte. Nemůžete se nakazit od někoho, s kým sdílíte domácnost, nebo třeba od spolužáka, se kterým sedíte v jedné třídě. To v té knize nikde nepsali, že? Mimochodem, měla bych to uvést na pravou míru. Já sama nakažená nejsem. Zdá se, že mi nevěříte. Když jsem se v těhotenství nechávala testovat, výsledky byly negativní. Tenkrát se tomu dalo těžko uvěřit, a tak jsem se samozřejmě nechala testovat ještě jednou. Když jsem se pak dozvěděla, jaká je vlastně šance se při sexuálním styku s pozitivním člověkem nakazit, hned jsem byla klidnější. Vy byste se ale číslы nechali jednoduše ovlivnit, tak vám přesná procenta říkat nebudu. Pokud vás to zajímá, tak si to zjistěte sami.

Přítel se HIV nakazil, když žil nějakou dobu v zahraničí, kde vedl velice dekadentní život. Já jsem tuto jeho životní stránku bohužel nedokázala přijmout. Jakmile jsem se dozvěděla, že je pozitivní, otrásl to celou mojí duší, a to i přes to, že jsem sama nakažená nebyla. Možná kdybych se nechala jako první testovat já, ještě bych se mezitím mohla nakazit. Ta představa mě děsila. Nemohla jsem v noci spát z obavy, že se nemoc přenesla na moji dceru, což je v těhotenství možné. Stále jsem k němu cítila velký obdiv, ale zároveň jsem ho nenáviděla. Mnohokrát se mi omluvil. A pokaždé mě poprosil, abych jeho dítě donosila. Mě samotnou přítel nikdy nenapadlo dítěte se zbavit. Potrat je podle mě vražda.

Přítel navenek vypadal, že i přes svou diagnózu nepropadl beznaději. Přijal ji jako následek svých činů. Tvrdil, že na rozdíl od lidí s poruchou srážlivosti krve, kteří se v minulosti nakazili v nemocnicích, si on za svou nemoc může sám. Tvářil se, jako když přijal svůj osud, ale myslím, že uvnitř cítil obrovskou bezmoc. Tak jsem mu jednou řekla, že se přece jenom vezmeme. Pokud bychom si byli vědomi všech omezení a dávali si pozor, tak bychom zvládli žít relativně normální život. A navíc jsem chtěla, aby má dcera vyrůstala se svým otcem. On ale svatbu jednoznačně odmítl. Dá se říct, že jeho silná vůle byla obdivuhodná, ale upřímně to byla spíše pouhá tvrdohlavost. Říkal, že štěstí našeho dítěte musí být vždy na prvním místě. A bohužel kolem lidí nakažených HIV stále panuje stigma. To jsme viděli před chvílí, když mnozí z vás zadrželi dech, aby se náhodou nenakazili, a hleděli na mě jako na něco podivného. I kdyby se dcera nenakazila, jak by se k ní chovalo okolí, jakmile by vyšlo najevo, že její otec má HIV? Kdyby si našla kamarády, možná by jim rodiče zakazovali si s ní hrát. V jídelně nebo při tělocviku by

ji možná bez důvodu odstrkovali nejen spolužáci, ale i učitelé. Samozřejmě vůči dítěti bez otce existuje také mnoho předsudků. Ale přece jen je to ve společnosti přijatelnější. Všechny tyto okolnosti jsme vzali v úvahu a rozhodli se svatbu zrušit. Dítě jsem nakonec porodila již sama.

Po porodu jsem Manami nechala otestovat a výsledky byly negativní. Nedokážu ani popsat, jak velký kámen mi spadl ze srdce. Přísahala jsem, že ji před vším ochráním a že ji vychovám, jak nejlépe dovedu. Předala jsem jí všechnu lásku, kterou jsme měla. Jen jednou jedinkrát se Manami zeptala na tatínka. Řekla jsem jí, že tatínek hodně pracuje a bohužel se s ní nemůže setkat. Pravdou bylo, že on sám se vzdal svých otcovských práv a skutečně zasvětil celý zbytek svého života práci.

Manami už bohužel není mezi námi.

Když byl Manami jeden rok, začala jsem ji dávat do jeslí a vrátila se do práce. Ve velkých městech je běžné, že jesle jsou otevřené až pozdě do večera. Bohužel ty na vesnicích se vám postarají o dítě nejspíše do šesti. A protože moji rodiče bydleli daleko, nezbylo mi než požádat agenturu práce pro seniory o pomoc. A tam mě seznámili s paní Takenakou, která má dům na pozemku vedle školního bazénu. Ano, to je ten dům, kde chovají toho velkého černého psa Mukua, kterému někteří z vás dávají přes plot zbytky ze svačiny nebo pamlsky. Paní Takenaka vyzvedávala Manami z jeslí ve čtyři hodiny a hlídala ji, než jsem skončila v práci. Manami měla paní Takenaku velmi ráda, a dokonce jí říkala babičko. Byla také velice nadšená z pejska Mukua a byla hrdá na to, že mu může dávat krmení. Paní Takenaka se starala

o Manami téměř tři roky. Začátkem letošního roku ale měla zdravotní problémy a musela na nějakou dobu do nemocnice. Nechtělo se mi hned přes agenturu zajišťovat náhradu jen proto, že bude paní Takenaka chvíli v nemocnici, a tak jsem se rozhodla, že Manami budu zatím z jeslí vyzvedávat já. Běžně jsem ji stíhala vyzvedávat v šest hodin večer. Jen ve středu, když máme schůzi, musím být v práci déle. Řešila jsem to tak, že jsem ještě před schůzí rychle zašla pro Manami a pak jsme se společně vrátily do školy. Ona na mě pak do večera čekala na ošetřovně. Slečno Naitó a slečno Matsukawo, moc děkuji, že jste si tam s ní často hrávaly. Manami vás měla ráda. Jednou mi celá šťastná prozradila, že jste jí řekly, že vypadá jako její oblíbený zajíček Ušáček. Ale no tak, neplakejte.

Manami milovala zajíčky a jiná zvířata či věci, které jsou heboučké na dotek. A ze všeho nejvíc milovala právě zajíčka Ušáčka, kreslenou postavičku, která je oblíbená jak mezi dětmi, tak dospělými. Její školní taška, kapesník, ponožky, boty, to všechno mělo na sobě obrázky zajíčka Ušáčka. Každé ráno přišla se svými gumičkami do vlasů a poprosila mě, abych ji učesala jako zajíčka Ušáčka. Byl to už takový náš zvyk. Když jsme o víkendu vyrazily na nákupy do města a náhodou v obchodě uviděly plyšáky nebo jiné předměty s tématem zajíčka Ušáčka, vždy se jí oči rozzářily radostí.

Týden před tím, než Manami zemřela, jsme se rozhodly po delší době vyrazit na nákupy. Zrovna v té době byly ve městě valentýnské trhy a všude byly stánky s čokoládou a bonboniérami. Poslední dobou je velice populární dávat čokoládu z lásky nejen partnerům, ale i mezi přáteli, a proto se prodávají čokolády různých roztomilých tvarů. A mezi takovými Manami uviděla čokoládu ve tvaru zajíčka Ušáčka. Měli tam dokonce

malou dětskou peněženku na krk ve tvaru hlavy zajíčka Ušáčka a v ní byla stejně tvarovaná bílá čokoláda. Jakmile ji uviděla, okamžitě ji musela mít. Jenže naším nepsaným pravidlem bylo, že na nákupech si koupíme vždy jen jednu věc. A Manami už si ten den koupila tenisky se zajíčkem Ušáčkem. To jsou ty růžové, které na sobě měla v den, kdy zemřela. Odtáhla jsem ji od stánku se slovy, že si ji může koupit příště. Normálně Manami po takovém vysvětlení jde bez většího odmlouvání, ale ten den byla neústupná. Křičela, že nějaké tenisky nepotřebuje a že raději chce tu peněženku. Sedla si na zem a vytrvale brečela. Ale pravidlo je pravidlo. A já jsem byla také neústupná. Sice jsem v duchu přemýšlela, že jí peněženku koupím tajně jako překvapení k Valentýnu, ale přesto jsem ji pokárala. Milovala jsem ji, ale rozhodně jsem ji nechtěla rozmazlovat. Úplnou náhodou kolem prošel pan Šimomura, který byl zrovna na nákupech s rodinou, a když viděl, jak dcera vyvádí, pronesl: „Když to stojí jenom sedm set jenů, proč jí to nekoupíte?“

Strašně jsem se zastyděla, ale jakmile se pan Šimomura objevil, Manami se najednou uklidnila, nafoukla tváře a řekla mi: „Příště mi to ale koupíš určitě!“ S kyselým úsměvem Manami zamávala panu Šimomurovi a odešly jsme. Manami se Valentýna bohužel nedožila. A já si každý den vyčítám, že jsem jí tu peněženku nekoupila.

Ten den nám skončila schůze krátce před šestou. Jako vždy se schůze zúčastnila i zdravotní sestra, ale Manami nečekala na ošetřovně sama. Každý týden se tam střídaly mé žáčky a hrály si s ní, takže Manami nikdy nebyla osamělá, nenudila se a ani jednou si nestěžovala, že na mě musí čekat. Když jsem přišla po schůzi kolem šesté hodiny, vždy vzorně čekala na ošetřovně. Tentokrát jsem ji tam ale nenašla. Nebyla ani na záchodě.

Protože zrovna skončily různé odpolední kroužky, napadlo mě, že je v dívčích šatnách a povídá si tam s kamarádkami. Aniž bych se nějak výrazně strachovala, začala jsem Manami hledat po škole. Než jsem ji našla, potkala jsem slečnu Naitó a slečnu Matsukawu. Zeptala jsem se jich, zda náhodou Manami není v učebně výtvarné výchovy, ale odpověděly mi, že si chtěly s Manami hrát, a tak za ní zašly v pět hodin do ošetřovny, ale nebyla tam. Tak si myslely, že dnes nepřišla. Obě slečny mi pomohly Manami hledat. Přestože už skončil školní den, v budově bylo stále mnoho žáků i učitelů a všichni se do našeho hledání zapojili. Našli jsme ji díky panu Hošinovi z baseballového týmu.

„Dnes jsem ji neviděl, ale dříve jsem ji několikrát potkal, jak se vrací od školního bazénu,“ prozradil mi, a tak jsme se společně vydali k bazénu.

Přes zimu bývá vchod bazénu zajištěný řetězem, ale vrátka šla i přes řetěz lehce otevřít. My jsme museli přelézt plot, abychom se k bazénu dostali, ale Manami by se určitě mezerou ve vrátkách protáhla. Přestože plavání končí na konci léta, bazén slouží také jako vodní nádrž v případě požáru, a proto je v něm voda po celý rok. Na tmavé vodní hladině mezi podzimně zbarveným listím plavalo Manamino bezvládné tělo. Rychle jsem ji z vody vytáhla, ale její kůže byla ledově studená a srdce netlouklo. Přesto jsem hlasitě volala její jméno a střídala srdeční masáž s umělým dýcháním. Pan Hošino se nenechal zviklat pohledem na mrtvé dětské tělo a rychle běžel pro další vyučující. Manami jsme převezli do nemocnice, ale lékaři už jen konstatovali smrt utonutím. Policie nenašla na jejím těle či oblečení žádné známky násilí, tak usoudila, že do bazénu spadla omylem a její smrt byla nehoda. Přestože u bazénu byla tma, pamatuji si, že jsem viděla Mukua, jak nás sleduje